

РЕШЕНИЕ

№ 23947

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

като разгледа дело номер **4612** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85 и чл. 84, ал. 2, вр. с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ вр. чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, подадена от М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Бл. Б., против решение № 98Х/25.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ последващата молба на оспорващия не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата са отправени оплаквания за наличие на съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като в акта били формирани мотиви по същество и иззета компетентността на председателя на ДАБ, от друга страна се твърди липса на анализ и на мотиви; сочат се бланкетни твърдения за нарушения на ЗУБ и на международното право без да са развити доводи по тълкуването и прилагането на конкретни материално-правни разпоредби, относими към предмета на спора. От фактическа страна се позовава на справки на ДАБ, дирекция „Международна дейност“, и на общодостъпни източници на информация - с адреси в интернет на информационни електронни издания, и отговор на МВнР по ЗДОИ към края на януари 2026 г., всички представени пред административния орган като копие на хартиен носител и разпечатени. Моли съда да отмени решение № 98х/25.03.2026 г., издадено от интервюиращия орган при ДАБ МС, и преписката да бъде върната за ново произнасяне при задължително разглеждане на молбата по същество. В открито съдебно заседание се явява лично и с упълномощения адвокат, поддържа жалбата.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ МС към РПЦ – [населено място], с писмена защита изразява становище за неоснователно на жалбата и моли да бъде отхвърлена. В открито съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК вр. чл. 144, ал. 1 АПК, от фактическа страна установи следното:

Първото искане за закрила на М. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. арабска република, [дата на раждане] в С., [населено място], обл. Х., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – женен, е с молба с вх. № 4205 от 10.10.2024 г. на ДАБ при МС. При проведеното на 28.01.2025 г. /л. 361 и сл. от том втори на делото/ интервю е разказал че е напуснал С., защото там нямал бъдеще. По време на стария режим в страната липсвала сигурност, защото от време на време в селото му имало сражения, затова се местил на различни места, докато отминат. Сражавали се кюрдите, редовната армия и турската армия, като уточнява, че и сега имало сражения. Молителят не се чувствал спокоен, защото не е отбил задължителната военна служба. През 2014 г. получил призовка за влизане в редовната армия, но тогава учил в университет Д., затова не го взели в казармата. След това техния район вече не бил под контрола на редовната армия, а се контролирал от кюрдите. Не иска да отиде в казарма, защото ще се наложи да се бие със свои съграждани, а той не искал да носи оръжие. Не бил членувал в политическа партия или организация. Нямал проблеми с властите в своята родина, о не е ходил в казарма. Изрично заявява, че спрямо него не е упражнено насилие и не е получавал заплахи. Лично не е имал проблеми във връзка с етническата си и религиозна принадлежност.

С решение № 1785/18.02.2025 г. председателят на ДАБ МС е отказал на сирийския гражданин предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 ЗУБ. Жалбата му срещу решението е отхвърлена с решение № 3408 от 08.04.2025 г., постановено по адм. дело № 522/2025 г. от Административен съд Хасково, оставено в сила с решение № 10170/22.10.2025 г. по адм. д. № 5353/2025 г. на ВАС.

М. А. М. подал последваща молба за закрила, с вх. № КП-01-7957 от 13.11.2025 г. на ДАБ при МС. С решение № 191X от 02.12.2025 г. на интервюиращ орган в ДАБ при МС последващата му молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С. гражданин обжалвал този административен акт, с решение № 7416/23.02.2026 г. по адм. дело № 262/2026 г. на АССГ жалбата му е отхвърлена.

Понастоящем, предмет на делото е втората по ред последваща молба на чуждия гражданин, която е депозирал в ДАБ при МС с вх. № КП-01-684 от 09.03.2026 г. На молителя било изпратено съобщение с информация, относно процедурата по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила /л. 69, 76 том първи на делото/. Така от фактическа страна интервюиращият орган е посочил и обсъдил сочените факти от молителя, че подава втора последваща молба за закрила след влязлото в сила решение № 7416/23.02.2026 г. на АССГ, твърдейки наличие на нови обстоятелства от съществено значение, които не били предмет на преценка във вече приключилото производство. Предходното производство било финализирано въз основа на морално остаряла информация и не съответствала на рязката ескалация на насилието в Североизточна С. през януари и февруари 2026 г.; наличие на критична дестабилизация в провинция Х., цит. справка с вх. № МД-02-52/17.02.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Имало инцидент с масово бягство от затвора в Х. на около 1500 бойци на Ислямска държава на 20.01.2026 г. Това събитие довело до вълна от насилие,

масови претърсвания по домовете и произволни арести на лица от арабски произход; рискът за живота на сирийския гражданин в контекста на това събитие бил пряк и индивидуализиран; твърдял наличие на ескалация на удари от безпилотни летателни апарати, дронове, довели до множество цивилни жертви. Като арабин сунит от [населено място], бил част от общност в конфликт с въоръжените и агресивни милиции на С. демократично сили /SDF/ в Североизточна С.. М. А. М. заявил, че на 26.02.2026 г. около обяд получил сведения от близък човек в региона, че представители/лица, свързани с местните структури по сигурността са питали за него, във връзка с това, че е във „военна възраст“ и следвало да се яви до три дни за мобилизация. Мобилизацията не била просто риск, неясен и неопределен, а реалност. Арабите сунити от Североизточна С., по негови сведения били изпращани на първа линия във военните сблъсъци с правителството. От SDF продължавали практиката на насилствено набиране на мъже за попълване на своите редици. Тъй като бил в активна възраст /37 г./ и не отбил военна служба, го излагало на неминуем риск от отвличане за военни цели. Към молбата приложил писмени доказателства - справка на ДАБ № МД-02-52/17.02.2026 г. /Р./Североизточна С./; справка на ДАБ № МД-02-30/30.01.2026 г. /Д./; справка на ДАБ № МД-02-22/23.01.2026 г. /обща за С./; Справка на ДАБ № МД-02-56/18.02.2026 г.; Доклад на Б.; отговор по ЗДОИ януари 2026 МВнР; отговор по ЗДОИ октомври 2025 МВнР; Разпечатки на публикации от интернет източници на информация, отнасящи се до С. арабска република, BBC, N., S., A., D., S., A., M., N..

С решение № 98X/25.03.2026 г. на интервюиращ орган при ДАБ МС, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. За да постанови решението си административният орган е изследвал доказателствата и твърденията във втората последващата молба спрямо заявеното в предходните производство за международна закрила. Приел е, че въпреки, че разпечатките на публикации от интернет на общодостъпни и известни източници на информация съдържат данни за наличие на отделни инциденти, същите не могат да бъдат определени, като отговарящи на критерия за „безогледно насилие“. Анализирани е актуалната обстановка в родината на произход съгласно приложената по преписката информационна справка с вх. № МД-02-121 от 25.03.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС за актуалната обстановка в С., вкл. съгласно която „В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/ от 6 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 488 667 души. Основната провинция за завръщане остава Д., следвана от А., И., Х. и Провинция Д...В С. от началото на 2026 г. 11 341 домакинства /41 265 души/ са се възползвали от парични помощи за завръщане и реинтеграция. Освен това 419 завърнали се домакинства /2678 души/ са получили парични помощи за създаване или рестартиране на малък бизнес...“. По тези факти спрямо фактите в предходните производство е направен извод, че данните в същата справка, обуславят извод за липса нови обстоятелства касателно въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е на ниво пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че сигурността на кандидатът ще бъде застрашена от самия факт на присъствието му в С.. По другите представени доказателства в последващата молба за закрила - Доклад на Б., отговори по ЗДОИ от януари 2026 г. и от октомври 2025 г. от МВнР до процесуалния представител на М. А. М. също не можело да се направи извод за наличие на „безогледно насилие“ в С.. По отношение на принадлежността на заявителя като арабин сунит към общност, която в момента била в конфликт с въоръжени и агресивни милиции на С. демократично сили, и изразеното опасение за насилствена мобилизация, е отбелязано, че същото е заявено и в предходното производство по последваща молба, съответно и пред съда, като това твърдение не било скрепено с писмени доказателства.

В заключение е прието, че в своята последваща молба за международна закрила, М. А. М. не

доказва наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната му на произход. Поради това при преценката на последващата молба за международна закрила, вх. № КП-01-684 от 09.03.2026 г., в която М. А. М. не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, за органа се е наложил извод, че производството за предоставяне на международна закрила не следва да се образува.

От ответника е изискана актуална справка относно С. арабска република и такава е представена към 14.05.2026 г., съдържаща данни и с посочени източници относно общото положение и актуалната политическа обстановка, икономическа обстановка, състояние на сигурността в района на Л. и за „Криминална полиция“ и присъдите на членове на Б.. Сочи се, че след десетилетия на управление на партия Б. и фамилията А. С. била в преходен период, ръководен от временно правителство, свързано с фигурата на А. ал-Ш., по-известен с предишното си име А. М. ал-Д.. след като неговата организация HTS поела контрола над Д. през декември 2024 г. Д. бил под нов контрол, но страната оставала разделена. Кюрдските сили контролирали североизточната част, а различни локални фракции и остатъци от предишната администрация се борели за влияние в други райони. Новата власт се опитвала да получи международно легитимиране, като демонстрирала умереност и приобщаващо управление, но оставали сериозни опасения относно радикалните корени на някои от водещите фигури. Имало разделяне на властите: по закон в С. отдел „Криминална полиция“ нямала правомощия да издава присъди. Присъдите се издавали единствено от съдебни органи - наказателни съдилища, военни съдилища или специални трибунали, полицията е разследващ орган, който предавал доказателствата на прокуратурата. Към тази справка не са налични конкретни данни за личността на жалбоподателя, както и по делото не се сочи жалбоподателят да е бил член на Б., с оглед на което следва да се цени относимостта на същата.

От жалбоподателя, чрез проц. представител, също е представена справка след момента на издаване на процесния акт – справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС към 15.04.2026 г., и предхождаща разгледаната справка от ответника от 14.05.2026 г. Справката от 15.04.2026 г. дава информация относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, състоянието на сигурността в провинция Д. ал Зор; относно военната служба, мобилизацията, наказания и процедури; отношението към алевитите в провинция Д. ал Зор. Конкретно, че към април 2026 г. С. се намирала в исторически преходен период, като след драматичното сриване па режима на А. в края па 2024 г. страната била в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето международни санкции през 2025,г., инфраструктурата била силно разрушена, а хуманитарните нужди оставали критични. Сигурността се подобрявала, но все още имало райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдало се масово завръщане на бежанци /над 1 милион души от съседните страни/, което оказвало натиск върху социалните системи. Сочи се, че в страната действало временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитвала да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаквал се икономически растеж, воден от възстановителни дейности, оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата била нестабилна, а над 90% от населението живеело под прага на бедността, въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие. Според същата справка след падането на режима на А. /чиито армия налагала жестоки наказания за дезертьорство/, преходното правителство обявило разпускане на старите структури и стартирал процес на създаване на нова Национална армия. Към началото на 2026 г. липсвала ясна

национално приложима законова рамка за наборна служба, поради което класическата държавна мобилизация чрез повиквателни била замразена в контролираните от тях райони, докато течала интеграцията на различните милиции. При кюрдите /С., D./ автономната администрация налагала задължителен „Дълг за самоотбрана“. Към тази справка не са налични конкретни данни за района на произход на жалбоподателя, сирийски гражданин - арабин сунит, както и по делото последният не сочи дали е кюрд, с оглед на което следва да се цени относимостта на същата.

Съгласно постъпилото, след уведомяване от съда по реда на чл. 3 ЗУБ, становище от представителството на ВКБООН в Република България, същото поддържа позицията си от декември 2024 г. относно връщането в С., припомня заключение на Съвета на ЕС от юни 2025 г., съгласно което ЕС вземал под внимание изявленията на преходното правителство в С., в които се посочва завръщането на сирийските бежанци при подходящи условия като основна цел. ЕС също вземал под внимание и изявленията на ВКБООН, че условията в С. понастоящем не позволявали широкомащабно доброволно връщане в С. предвид хуманитарната и икономическата ситуация и ситуацията в областта на сигурността. Същевременно ЕС се ангажирал да съдейства за създаването на условия за безопасно, достойно, доброволно и устойчиво връщане в С. и бил готов да подкрепи онези, които доброволно желаят да се завърнат. От ключово значение било да се гарантира запазването на пространството за предоставяне на убежище на бежанците и спазването на принципа на забрана за връщане. ЕС оставал ангажиран с укрепването на наблюдението на закрилата, последващите действия, подкрепата и услугите за разселените лица или новозавърналите се в С. - по-специално съвместно с ВКБООН. Цитират се прогноза и оценка за С. към април 2026 г. на Съвета за сигурност на ООН и на Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси. ВКБООН подчертава, че макар и броят на връщащите се в С. да е значителен, това не означавало, че ситуацията се нормализира, тъй като реинтеграцията била нестабилна и силно зависима. От декември 2024 г. се били завърнали около 1,6 милиона бежанци и 1,9 милиона вътрешно разселени лица, включително над 250 000 само през първото тримесечие на 2026 г., но тези движения се осъществявали „на фона на икономическо влошаване и нови инциденти, свързани със сигурността“. Според представителството на ВКБООН устойчивата реинтеграция в С. продължава да бъде възпрепятствана от продължаващите икономически затруднения, рисковете за безопасността, правните бариери и ограниченото предоставяне на услуги, въпреки изразените намерения да останат, като посочва, че решенията за завръщане често се определят от ограничените алтернативи, а не от стабилни условия, което се отразявало във факта, че макар 82% от завръщащите се да планират да останат, значителна част били несигурни или обмисляли да продължат пътуването си. Приложена е компилация, списък, на актуални ресурси за С. по независими доклади от публично достъпни източници /Съвета за сигурност на ООН, Агенцията на ЕС в областта на убежището/, като изрично е уточнено, че информацията е илюстративна, не изчерпва наличната в публичното пространство информация, нито имала за цел да бъде общ доклад за състоянието на правата на човека. Този списък не бил определящ по отношение на основателността на всеки отделен случай, като потребителите следвало да се запознаят с пълния текст на цитираните документи и да преценят достоверността, уместността и актуалността на източниците с оглед на конкретния въпрос.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, срещу подлежащ

на оспорване акт и от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен - лице по чл. 3 АПК, адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решение № 98X/25.03.2026 г. е издадено от компетентен административен орган – Е. Ч., старши експерт в Регистрационно приемателен център /РПЦ/ - [населено място], определен за интервюиращ орган на ДАБ МС със заповед № РД05-77/26.01.2026 г. на председателя на ДАБ МС /л. 67/. Решението е постановено в рамките на компетентността на органа по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ. Не са надхвърлени времевите граници – актът е постановен на 25.03.2026 г., в срока на предвидените 14 работни дни, след като органът е сезиран с последващата молба от 09.03.2026 г. на ДАБ МС, чл. 76б, ал. 1 ЗУБ, като решението е издадено в изискуемата от закона писмена форма.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви. По изложеното, съдът не установява нарушения във формата на акта.

При проверка по спазване на административнопроизводствените правила и по правилното приложение на материалния закон, настоящият състав приема, че при издаването на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения и същото е постановено в съответствие с материалния закон, не се установяват и не се доказват по делото отпразнените в жалбата оплаквания. Фактическите и правните основания, послужили за издаването на оспорения акт, напълно се подкрепят и съответстват на доказателствата по приетата по делото административна преписка и като такива удостоверяват изложените в акта факти и обстоятелства.

Отпразнените с жалбата изрични оспорвания се явяват неоснователни и недоказани, като предвид правилното тълкуване и прилагане на релевантната правна уредба, съдът намира за необходимо да посочи следното:

С. гражданин е депозирал последваща молба за предоставяне на закрила. Производството е образувано на основание чл. 76б ЗУБ, регламентиращ процедурата по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила. Подадената от М. А. М. молба е последваща по смисъла на параграф 1, т. 6 ДР на ЗУБ, а именно „последваща молба“ е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България.

В Глава шеста, раздел III „Процедура за предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила“, състоящ се от разпоредбите на чл. 76а–чл. 76в ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл. 40–42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, изискваща производство за

предоставяне на международна закрила да не се образува, а образуваното да се прекрати, ако чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. В чл. 76б, ал. 1 ЗУБ тази преценка е възложена на интервюиращ орган на ДАБ, който в срок до 14 работни дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение, с което я допуска или не допуска до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от Глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл. 23, ал. 1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл. 29, ал. 1, т. 8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл. 29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, и по чл. 58, ал. 7 ЗУБ за подаването на молба за международна закрила от чужденец с временна закрила. В чл. 76в, ал. 2 и 3 ЗУБ са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба. Не се изключва приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 ЗУБ, съгласно който на чужденец, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата /л. 70 и сл. том първи от делото/. Съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. В чл. 13, ал. 2 ЗУБ е предвидено тези писмени доказателства да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход.

Правилното тълкуване и прилагане на закона налага извод, че органът тъкмо в този смисъл и по този ред е изследвал сочените от заявителя факти дали представляват нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. Като за преценката по процесната повторна последваща молба, интервюиращият орган правомерно е следвало да обследва сочените за нови обстоятелства, съобразявайки, че същата е подадена с незначителна времева отдалеченост /23.02.2026 г. à 09.03.2026 г./ след произнасянето на съда с решение по дело № 262/2026 г. на АССГ отново по молба по реда на чл. 76б ЗУБ от М., както и предвид обема на информацията от общодостъпни информационния масиви, представена на хартиен носител. Неоснователни като необосновани, недоказани и взаимно-противоречащи си се явяват оплакванията на жалбоподателя, че в оспорения акт от една страна били формирани мотиви по същество и била иззета компетентността на председателя на ДАБ, а от друга страна, че липсвал анализ на писмените доказателства от над 100 стр. като тази информация не била обсъдена. Несподеляеми са тези доводи на оспорващия, с жалбата не се твърди, а и съдът не установява нищожност на оспорения акт като издаден от органа извън пределите на времевата му, предметната и териториалната му компетентност. В. тъкмо по повод обема на информацията, сочена като нови обстоятелства, се налага обсъждането, което да позволи формирането на преценка относно действителното евентуално наличие на нови обстоятелства, касаещо личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход предвид обстоятелствата по решение № 1785/18.02.2025 г. на председателя на ДАБ при МС и решение № 191-Х от 02.12.2025 г. на интервюиращ орган към ДАБ при МС. Излагането на мотиви от интервюиращия орган досежно сочените като нови обстоятелства освен това е в съответствие с тълкуването с мотивите в решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу S. van J. en V. по дело C-921/19, т. 34 и сл.: член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на

тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл. 40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл. 33, § 2, б. "г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна акрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл. 40, § 3 от Директивата, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т. 58 от решение от 13 юни 2024 г. по дело С-563/22: чл. 40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл. 12, § 1, б. "а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Както се посочи, съгласно чл. 76а ЗУБ преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Тълкуването на тези разпоредби налага извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Тези нови обстоятелства следва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по преписката липсват. В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на жалбоподателя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота и или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Преписката не съдържа доказателства за нарушаване в настоящото производство правата на жалбоподателя по чл. 76в, ал. 1 ЗУБ – липсват данни да е потърсил съдействие и помощ от страна на ВКБООН; няма данни да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение /чл. 29а ЗУБ/. Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл. 58, ал. 7 ЗУБ.

Жалбоподателят не се позовава в последващата си молба на нови факти и обстоятелства по см. На чл. 76б ЗУБ, а на отделни инциденти, посочени в интернет източници. Наред с това, административният орган в мотивите на решението правилно е посочил, че такива не се доказват, като представляващи обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно страната на произход, и този извод се споделя от настоящата инстанция. В тази връзка непоследователна е позицията и защитата на молителя, доколкото органът е сезиран с твърдения за актуалната обстановка в провинция Х., по произхода на жалбоподателя, с конкретни доводи по решението по дело на АССГ по първата последваща молба на М. и аргументи за необходимостта от разглеждането на молбата му по същество като молба за закрила, а в ход по същество се

позовава на справка на дирекция „МД“ на ДАБ от 15.04.2026 г., касаеща провинция Д. ал Зор, която е и служебно известна на съда, представена и съобразена при произнасяне по други дела с този предмет.

Видно от оспореното решение в страната по произход насилието няма повсеместен характер, по-скоро непостоянна несигурност в отделни райони в резултат на инцидентни прояви, вкл. от МВнР се сочи, че случаите на насилие не могат да бъдат дефинирани с висока степен на достоверност /като видно от ход и решението по д. № 262/2026 г. на АССГ със същия жалбоподател тези данни са представяни и вече са били предмет на обсъждане/. Съгласно събраната по делото информация от справки и становище, описани във фактическата обстановка, действащите и легитимни сили за сигурност в страната полагат необходимите усилия за възстановяване на страната и овладяване на изолирани конфликтни ситуации. Независимо от продължаващата от години несигурност, животът в С. протича нормално, с намаляващи вътрешни сътресения. Налага се извод, че граждани, които напускат страната са икономически имигранти, целящи да намерят по-добро заплащане или по добър стандарт на живот, но всъщност са налице данни за завърнали се повече от 1,5 млн. души в държавата по произход – С.. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Установява се от приетите по делото справки, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на С. арабска република, който да се обхваща от разрешенията, дадени в решението по дело С-465/07 от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. в/ от Директива 2004/83 ЕО /отм./ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д/ от същата директива. В оспореното решение има изложени доводи в насока степента на насилие в С.. Тези извод не се променят и от представените по делото справки и становища за С. от жалбоподателя, ответника и представителството на ВКБООН в Република България.

За изчерпателност на мотивите на съда следва да се посочи, че сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като решаващият орган или съд в случая отново отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция закрила, следва да са актуални и такива са събрани по делото. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт. Наред с това, представените с молбата обемни източници не обосновават лично засягане на лицето – обратната теза би означавала да се разглежда като допустима всяка една последваща молба на лице, в чиято страна се осъществява въоръжен/военен конфликт. Не се налага извод, че в производство по същество по молбата биха могли да бъдат събрани доказателства различни от настоящите, които биха повлияли с друг резултат на волеизявлението на председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба. В процесния случай от молителя не са представени нови факти, още по-повече такива, които в значителна степен да

увеличават вероятността на лицето да се предостави закрила. Нови обстоятелства не са представени и изводите на интервюиращия орган се споделят напълно от настоящата инстанция. При тази фактическа и правна обстановка, според настоящия състав, решението на интервюиращия орган е издадено в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени подробни и непротиворечиви мотиви, описващи фактическата обстановка, релевантна за случая, както и основанията, които обуславят отказа на решаващия орган да допусне до производство за международна закрила последващата молба. Оспореният акт има необходимото съдържание, като не е установена липса на предписаните в чл. 59, ал. 1 АПК реквизити. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и съответства на разпоредбите на материалния закон, поради което е законосъобразен.

Изложените съображения обуславят извод за липса на порок сред визираните в чл. 146 АПК, характеризиращ оспорения административен акт като незаконсъобразен, поради което съдът намира издаденият административен акт за законосъобразен и жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно АПК, Административен съд София – град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, подадена от М. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , срещу решение № 98-Х/25.03.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ на касационно обжалване, осн. по чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

ПРЕПИС на решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: